

Korkuyorum Ölesiye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Şubat 2015

Yeknesak biraz da sıra dışı mı desem...

Bariz bir ikilem benimki
Ne sıradan ne sanrı dolu
Varlık dediğin ne ki;
Alabildiğine sancılı...

Günün de ömrün de tam dibindeyim. Eşlik eden tüm o muhalif duygular bile umarsızca can çekişiyor görmez gözlerle saf tutmuşken dualar dilimde.

Alabildiğine yankılanıyor iç sesim gönül telime çarparken. Esaretinde iken hüznün sevinç dolu çığlıkları dış âlemin neye tekabül edebilir ki haricinde.

Tuhaf hatta imkânsız daha da ötesi çoktan karışmışım gölgelerin o ahenksiz seyri oynasırken gün ışığı ile. Karanlık bile çekmiş elini eteğini ya ben... Sen demeye korkuyorum artık. Biz olamamış iken yine tüm imgeler kayıt dışı varlıkları ile bir kez daha zuhur ediyor.

Korkuyorum ölesiye. "Neyden ya da kimden olduğu fark eder mi?" diye sorma sakın. Sormayacağını biliyorum da ne gerek var ki engel olmaya. Umurunda olup olmamam bile akıl dışı hatta sıra dışı. Yokluğa hibeli kayıtsız ve öngörüsüz kim ise beri gelsin.

Zamirler ya da sıfatlar dediğin ne ki... Sıfatlar fazlasıyla süslü, zamirler giderek yok oluyor ben haricinde. Biz olmayı becerememiş o zafiyet değil mi her tür hiçliğe muktedir.

Sıfatlar bin bir safsata ile donanmış iken yüklemeler zaten zamanın ve mekânın tasarrufunda.

Cümle mahlûkatın özü yansımakta gönle. Tereddütlerimi çoktan def ettim ve pür dikkat dinliyorum doğanın sesini iç sesim el pençe divan dururken ve vakıf olamazken kâinatın sırrına.

Tırtıl, tırtıl olalı nasıl bir hikmetse görünenin çok ötesinde nasıl bir güzelliğe gebe ise kelebek doğdu gün eşlik ederken. Gönlümü çelen inanılmaz bir güzellik zaten gönül, gönül olalı hepten konmakta daldan dala. Al işte, eşliğinde kelebeğin bir yol arkadaşı daha çıktı seyri seferinde gönlün, ne aradığına henüz kani olamamışken.

Mevcudiyetini koruyan tüm o çirkinlikler her nasılsa sırta kadem bastı. Yetmez mi tek bir ışık aydınlatmaya evreni nereden yansıdığını henüz kestiremediğim. Kırık bir saz elimde nakaratı belirsiz bir

şarkı tutturmuşum dilimde ve nazarında âlemin karıştırm bir kez daha kalabalığa koca bir hiç iken nazarında çoğunun.

Ne dirayetsizliğim söz konusu ne kifayetsizliğim. Varsa yoksa o derin sızı içimi burkan kelimelerin devindiğini ama gafletle söylemekten imtina ettiğim. Ola ki yanlış bir kelime çıksın dilimden dibine geçirim yerin sığamazken iken duygularım yere göğe. "Bilen bilir," deme hakkını bile bulmuyorum kendimde... Sahi, neredesin? Ben çoktan kayıplardayım hem de doğdum doğalı. Tam bulmuşken yolumu bir kez daha kaybettim o nüveye müdahil olma ihtimalime karşın.

Korku saçan tüm o varlıklar ya da öfke ile hüsrân arasında gidip gelen omuzdaşlarımı varlığına asla inanmadığım...

Yağmalanmış duygularım yine hüznâ sürükledi durduk yerde. Yine damlıyor yaşlar gök hepten delinmişken. Oysa daha yeni parlıyordu güneş. Fark eder mi ki... Etmez mi, hiç etmez mi... Ama varlığımın yegâne kanıtı değil mi bu duygu devinimi, ben sürekli evrim geçirirken. Kozamdan tam çıkacaktım ki... Çıkmalı mıydım sence... Unut, gitsin.

Aniden bir ürperti yaladı tenimi. Oysa soğuk da değil hava. İlelebet süreceğini bildiğim o derin sessizliğe hüküm giydi evren. Tek ses yok etrafta. Kollayan bu naif duygular yine yaptı yapacağını.

Gönül okşayan bir nazarla bakmanı nasıl isterdim.

Nasıl isterdim tüm olumsuzlukları bertaraf etmeyi ve yok etmeyi yokluğu ve ışık tutmak geceye yıldızları koyup cebime ve nazarında âlemin sığamazken yere göğe. Beyhude olduğunu bilsem de bu da benim zaafım. Ezelden beri oynaşmak hayallerimle sevişirken cümlelerle ve sığamazken kabıma.

Dilim sivri olmadı olmamasına da lakin hayallerim her dem hudutsuz. Gamsız olsaydı keşke şu gönül keşke vara yoğa dertlenmese.

"Anlatacak çok şey var yine de itimat olur mu kelimelere" deme sakın. Ben diyeceğimi demedim henüz. Vakit varken koşmalıyım yakalayacağıma emin olmasam da ama usanmadan ve canhıraş bir telaşla. Sevgili gönül dostu Yunus Emre ne güzel eylemiş:

"Biz sevdik âşık olduk,
Sevildik maşuk olduk.
Her dem yeni doğarız,
Bizden kim usanası."

O yüreklerden biri madem benim yüreğim, ya öteki kimin?

Varsın yalnızlığa devinsin devran yüzü suyu hürmetine bitimsiz aşkın, ne gam...

Her birimiz birer gezgin abdal değil miyiz yeryüzünde ebedi sürgüne gönderilmişken her ne kadar zaman zaman uzağında olsak da bazı gerçeklerin ve yakalama umudu ile hayatı bir ucundan... O'nda yok etmek varlıklarımızı bazen başlangıcı olmayan ve sonsuz ama o doyumsuz tadı kâinatın kekremsi bir tat bırakırken...